

UNIUNEA EUROPEANA CULTURA SI
TINERII

**Elev: Ambrozie Cristian Adrian/
Tiberiade Liberty
Clasa a VII-a A
Scoala cu cls. I-VIII, Nr. 13
Craiova**

Prof. indrumator Stoica Mirela

Uniunea Europeană este o organizație a țărilor europene dedicată creșterii integrării economice și întărirea cooperării între state. Uniunea Europeană are sediul în Bruxelles, Belgia.

Uniunea Europeană a fost înființată oficial la 1 noiembrie 1993. Este cea mai recentă organizație de cooperare europeană care a început cu Comunitatea Europeană de Carbune și Oțel din 1951 care a devenit Comunitatea Europeană în 1967. Membrii acestei organizații au fost: Belgia, Marea Britanie, Danemarca, Franța, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Portugalia și Spania. În 1991 guvernele celor 12 state membre au semnat Tratatul Uniunii Europene (care a mai fost numit și Tratatul Maastricht). Acesta a transformat Comunitatea Europeană în Uniunea Europeană. În 1994 Austria, Suedia și Finlanda au intrat și ele astfel numărul total de membri a ajuns la 15.

Uniunea Europeană are mai multe obiective. În special ea muncește pentru a promova și extinde cooperarea între membrii în unele regiuni, inclusiv în probleme economice, sociale și legate de comerț, politică externă, securitate și probleme judiciare. Alt obiectiv major a fost implementarea Uniunii Economice și Monetare (UEM), care a stabilit o singură monedă pentru membrii UE. În afara de UEM, progresul spre aceste obiective e lent. Abilitatea Uniunii Europene de a atinge obiectivele a fost limitată de neînțelegeri între statele membre, probleme economice și politice externe și presiune din partea noilor democrații est europene de a deveni membre.

La sfârșitul anilor '80, schimbările politice a făcut ca Comunitatea Europeană să crească cooperarea și integrarea. Odată cu prăbușirea comunismului în Europa de Est, statele ex-comuniste au cerut Comunității Europene sprijin politic și economic. CE a hotărât să ajute multe din aceste țări dar să nu le primească imediat ca membre. O excepție a constituit-o Germania de Est care a fost integrată automat o dată cu reunificarea Germaniei.

Datorită acestor schimbări rapide Germania de Vest și Franța au cerut o conferință intraguvernamentală pentru a căuta o mai mare unitate. O conferință intraguvernamentală este o întâlnire între membrii, prin care se începe procesul schimbării tratatelor Comunității Europene. O altă astfel de ședință a avut loc în 1989 pentru a pregăti un program și o structură pentru uniunea monetară, prin care membrii ar trebui să adopte o singură monedă. Primul Ministru britanic Margaret Thatcher s-a opus acestei unități, dar în 1990 John Major a devenit prim ministru și a adoptat o poziție mai tolerantă în legătură cu unitatea europeană. Aceste conferințe au început munca la o serie de înțelegeri care au devenit Tratatul Uniunii Europene.

Tratatul Uniunii Europene a creat Uniunea Europeană și a avut intenția de a extinde integrarea politică, economică și socială dintre statele membre. După discuții lungi a fost acceptat de către Consiliul European la Maastricht, Olanda, în decembrie 1991. Astfel scopul principal al Uniunii Europene va fi Uniunea Economică și Monetară (UEM). Sub UEM membrii UE trebuie să adopte o singură monedă până în 1999. Tratatul Maastricht desemeana impunea niște criterii stricte pe care statele membre trebuiau să le îndeplinească înainte de a intra în UEM. Deasemenea tratatul a creat noi structuri proiectate pentru a crea politici de securitate și straine mai integrate și pentru a încuraja o cooperare mai mare între guverne în ceea ce privește chestiuni judiciare și legate de poliție. Statele membre au acordat organelor de guvernare ale Uniunii Europene mai multă autoritate în anumite domenii, inclusiv cele legate de mediu, sănătate, educație și protecția consumatorului.

Noul tratat a stârnit multă opoziție și îngrijorare din partea cetățenilor UE. Mulți oameni erau îngrijorați din pricina UEM care ar înlocui monedele naționale cu o singură monedă europeană. Marea Britanie a refuzat să accepte o parte din elementele tratatului și astfel ea nu va face parte din UEM și nu va participa la Capitolul Social, un articol din

Tratatul Maastricht care subliniază obiective în politica socială și cea legată de angajați. Alegătorii danezi au refuzat ratificarea printr-un referendum, în timp ce alegătorii francezi au fost în favoarea Tratatului printr-o mica majoritate. Germania a fost o provocare deoarece funcția de membru în UE încalcă Constituția. Într-o ședință de urgență a Consiliului European Danemarca a refuzat mai multe articole ale Tratatului. Din pricina acestor întârzieri UE n-a fost inaugurată oficial decât abia în noiembrie 1993.

Reacțiile populare împotriva unor aspecte și consecințe ale Tratatului Maastricht a dus la o altă conferință intraguvernamentală care a început în martie 1996. Aceasta conferință a produs Tratatul de la Amsterdam care revizuia Tratatul Maastricht și alte documente de baza ale UE. Aceste schimbări aveau rolul de a face Uniunea Europeană mai atractivă oamenilor de rând.

Tratatul de la Amsterdam cerea membrilor să coopereze în crearea de slujbe pe tot teritoriul Europei, protejarea mediului, îmbunătățirea sănătății publice și respectarea drepturilor consumatorilor. În plus, Tratatul oferea îndepărtarea barierelor de a călători și imigra între statele membre cu excepția Marii Britanii, Irlandei și Danemarca. Deasemenea Tratatul dădea posibilitatea admiterii statelor Est Europene ca membre. Tratatul a fost semnat de membrii UE la 2 octombrie 1997.

Până în 1995 toate țările ex-comuniste au cerut să fie membre UE. Însă UE era îngrijorată de stabilitatea institutiilor europene în aceste țări și tranziția lor la economia de piață. Țările din Europa de Est aveau economiile mult mai puțin dezvoltate decât cele din Europa de Vest, care fac intrarea lor în UE dificilă. Extinderea ar necesita o reevaluare a programelor UE. Statele mai bogate se temeau că vor fi nevoite să bage mai mulți bani în fondurile UE în timp ce țările mai sarace se temeau că partea lor din fondurile alocate de UE pentru agricultură și dezvoltare regională ar fi puternic afectate.

În ciuda acestor griji, în 1997 UE a fost de acord că situația economică și politică din țări ca: Cehia, Polonia, Estonia, Ungaria și Slovenia este în așa fel încât negocierile pentru aderare pot să înceapă iar statutul de membru să vină după 2000. Celelalte țări Est Europene au fost puse pe un indefinit stand-by. Dar comerțul dintre est și vest și-a dat drumul după 1990, țările din vest începând să investească în acestea iar UE dându-le ajutor. UE și țări individuale au format legături și au semnat acorduri formale pentru cooperări politice și culturale. UE a mai fost de acord în 1998 să înceapă negocierile pentru statutul de membru cu Cipru; în același timp a suspendat cererea Turciei din pricina îngrijorărilor cu privire la drepturile omului și a opoziției Greciei.

Avantajele extinderii pentru România sunt aceleași ca pentru toate celelalte țări candidate: creștere economică, creșterea investițiilor străine directe, crearea unor noi structuri de producție, care să permită fabricarea unor produse finite, cu valoare adăugată mai mare și calitate superioară, conform standardelor UE, protecție sporită a consumatorilor, creșterea economiilor și investițiilor populației, micșorarea fiscalității, prin politici de impozitare mai relaxate, extinderea pietelor de capital (noi fluxuri de capital, diversificare a produselor financiare), dezvoltarea afacerilor și a sectorului privat, stimularea concurenței, acces pe piața muncii din statele UE, îmbunătățirea substanțială a standardului de viață al populației. Integrarea va avea efecte pozitive asupra evoluției economiei românești, asupra societății în ansamblu, asupra imaginii externe a țării și în ceea ce privește libera circulație a persoanelor. Aceste avantaje economice generale trebuie să ținem în seamă, însă, seama de presiunile concurențiale ale pieței unice, de competiția acerbă cu firmele din statele membre dezvoltate, de necesitatea transformărilor tehnologice - care pot duce, pe termen scurt, și la creșterea somajului, odată cu restructurarea întreprinderilor și a unor întregi sectoare industriale.

În domeniul agriculturii, avantajele sunt mai reduse, în primii ani de aderare, dar, pe termen mediu și lung, integrarea agriculturii românești va duce la: creșterea productivității agricole (prin adoptarea acquis-ului și, mai ales, prin accesul la fondurile UE pentru agricultură și la

tehnologie performanta), stimularea dezvoltarii exploatareilor agricole mijlocii (pâna la 50 ha) si mari (peste 100 ha), îmbunatatirea accesului pe piata UE si disparitia tuturor barierelor comerciale, încetinirea migrarii fortei de munca din agricultura spre sectorul industrial. Accesul la fondurile structurale comunitare, ca viitor stat membru, va da posibilitatea României sa asigure o dezvoltare echilibrata a regiunilor, precum si o dezvoltare rurala sustinuta, sa modernizeze infrastructura de transporturi si de mediu, sa creeze noi oportunitati de ocupare a fortei de munca, mai ales în mediul rural, sa promoveze politici sociale care sa duca la standarde de viata de o calitate

În ceea ce priveste aderarea României la UE, efectele pentru tineri, se vor face simtite atât înainte de aderare, în cadrul procesului de pregatire, cât si dupa ce România va deveni membru al Uniunii Europene.

Dintre aceste efecte, putem mentiona în primul rând facilitarea studiilor în strainatate, prin introducerea principiului echivalarii diplomei în functie de curricula de pregatire. Exceptie face programul ERASMUS, în cadrul caruia perioada de studii urmata de studenti în UE este automat recunoscuta de catre universitatea din tara de origine, prin intermediul sistemului european de transfer de credite.

În al doilea rând, tinerii vor beneficia, ca întreaga populatie, de posibilitatea exercitarii unei profesii într-unul dintre statele membre. Conform acquis-ului comunitar, o persoana care este calificata sa practice o profesie în tara sa, va putea, de asemenea, sa practice acea profesie si în alt stat membru al UE, în aceleasi conditii cu cetatenii statului respectiv. De aceea, va urma o procedura de recunoastere a calificarii. Daca ceea ce studiaza nu este identic cu ceea ce prevede acquis-ul comunitar pentru anumite profesii specifice, persoana respectiva fie sustine teste de aptitudini, fie da examene de diferenta. Tendinta în Uniunea Europeana este de armonizare a programelor de învățământ universitare si post-universitare.

Tinerii, ca de altfel toti cetatenii români, vor avea în mod automat drept de rezidenta în alt stat membru al UE. Ei vor beneficia de acelasi tratament ca cetatenii acelui stat membru al UE în care se deplaseaza, în ceea ce priveste sistemul de asigurari sociale si de sanatate. Accesul pe piata europeana va reprezenta pentru tineri accesul la o piata a muncii mult mai vasta, unde sansele de a gasi un loc de munca vor creste, ca si numarul de profesii în general, întrucât vor aparea noi tipuri de meserii.

În cautarea unui loc de munca, un ajutor substantial va fi oferit de rețeaua de cooperare europeana EURES, care ofera informatii despre oportunitatile de angajare si despre conditiile de munca din UE.

Gabriela Dorobantu, expert negociator, Delegatia Nationala de Negociere a Romaniei cu Uniunea Europeana.

UE a parcurs un drum lung din 1951. Numarul tarilor membre a crescut la 15 si poate creste pana la 21 pana in 2010. A creat un corp comun de legi, practici si politici si un nivel de cooperarea între membrii foarte mare. Progresul sau insa n-a fost constant, perioade de activitate au fost despartite de multi ani de somnolenta. Acest lucru de datoreaza în special din pricina a doua debateri care au fost aduse mai aproape odata cu propunerea integrarii tarilor din Europa de Est. Prima este de a da prioritate "adancirii" sau "largirii" uniunii, adica de a se concentra asupra integrarii actualilor membrii mai mult sau de a integrarii altor noi. A doua chestiune este supranationalismul împotriva intergubernalismului. Cu toate ca supranationalismul a fost acceptat guvernele nationale n-au vrut sa cedeze controlul organelor UE asupra unor domenii politice sensibile cum ar fi politica externa si sistemul judiciar.

Cea mai imediata provocare pe care UE trebuie sa o infrunte este succesul monedei unice, dar în mare parte viitorul euro-ului depinde în cat de acceptabil se dovedeste a fi institutiilor financiare si pietelor lumii. Pe termen lung extinderea în est ar trebui sa îmbunatateasca viitorul monedei prin extinderea pietei unice si prin stimularea cresterii economiei si a comerțului.